

Una rosa segrestada en el temps

De sobte em vaig despertar. Em feia mal el cap, no havia passat una nit agradable. El sol ja havia sortit i il·luminava l'habitació. Em vaig espantar, aquella no era la meva habitació. Ni el color, ni els mobles, ni l'olor eren els que jo recordava. Vaig veure que la meva dona no estava estirada al meu costat. On estava? Vaig aixecar-me del llit i vaig baixar les escales fins al menjador on em vaig adonar que tampoc era el meu menjador. De qui era aquesta misteriosa casa? Vaig veure una fotografia sobre la llar de foc. Qui eren aquelles persones? No en coneixia cap. Vaig recordar que ahir la nit vam fer un sopar familiar a casa nostra amb la meva dona, la Rosa; la meva filla Jordina, el seu marit i uns amics seus que no havia vist mai. Ells vivien lluny, era una ocasió especial. Celebràvem que la Jordina esperava la seva primera criatura. Vam beure una mica més del compte, potser per això em trobava malament. A l'acabar l'àpat, tots van marxar cap a casa seva excepte la meva dona i jo. Recordo que li passava alguna cosa, no era la de sempre. No somreia. No notava l'amor que sentia quan ella em mirava als ulls. Em trobava cansat i vaig anar a dormir mentre ella recollia els plats, l'hauria d'haver ajudat. Ara la Rosa no hi era i aquella casa no era la meva. On era? M'havien segrestat?

Sóc economista i la meva dona advocada. Jo estic jubilat, però ella encara treballa activament. No sap viure sense treballar. Ajudar els altres és la seva passió, la seva raó de viure. La seva especialitat són els traficants de drogues. Jo sempre vaig tenir por, són gent molt perillosa. No tenen escrúpols ni res a perdre; no temen les conseqüències. Ja hem tingut algun episodi desagradable on una colla de gamberros ens van tirar pedres als vidres de casa. Una simple "advertència" per haver posat a la presó un traficant molt important; i molt perillós. Li vaig suplicar que s'aturés, però ella, més tossuda que una mula, va continuar. I si ara ha molestat a qui no tocava? Vaig anar al bany, a la cuina i a totes les habitacions però sense signes de la meva dona. On era la Rosa? Em vaig fixar que la casa semblava la d'una família normal i corrent. Podria ser aquella la casa d'algun traficant de drogues? No; no podia ser. Estava massa neta, massa ordenada. Vaig voler sortir al carrer, però quan tenia la mà al pany de la porta vaig sentir passos que s'atansaven. Em vaig sobresaltar. Per por que fos algú perillós, vaig pujar les escales i em vaig tornar a posar al llit com si estigués dormint. Van entrar. Vaig reconèixer la veu d'una dona i la d'un home; la d'ella, em va recordar a la meva filla, però no vaig reconèixer la veu masculina. Vaig sentir com s'acostaven cap a la meva habitació. Van obrir la porta lentament i es van atansar al llit. Van deixar alguna cosa a la tauleta de nit i van sortir sense fer soroll. Uns minuts més tard, vaig sentir com marxaven de la casa.

Els havia enganyat? Em vaig aixecar del llit. Damunt de la tauleta de nit havien deixat no una sinó cinc pastilles, totes diferents. No vaig ser tan estúpid com per empassar-me-les. Les vaig llençar al lavabo. Per què no m'havien fet mal? El cap m'explotava. Vaig baixar un altre cop les escales, sentia una olor coneguda, l'olor de la Jordina. La meva filla estava implicada en tot això? Em vaig dirigir ràpidament a la porta i vaig sortir de la casa. Aquell carrer em sonava; els arbres, els fanals, els contenidors... no estic lluny de casa meva, vaig pensar. Visc en una petita urbanització rodejada d'un bosc i allunyada de la ciutat. Vaig passejar carrer amunt carrer avall per trobar casa meva, però no vaig tenir sort. Com podia ser? Estava totalment convençut que era el meu carrer. La gent em saludava, però jo no els coneixia. Sempre m'han dit que tinc una cara molt comuna, em confonen molt sovint. Vaig moure la mà saludant-los per simple educació. Vaig decidir aturar una dona que passejava amb el seu gos:

–Bon dia, perdoni; em podríeu dir on som? –vaig dir-li amb un fals somriure.

La dona es va estranyar, no entenia per què un home desconegut li feia aquella pregunta.

–Que no és amb vostè la vostra filla? –va respondre.

La meva filla? Aquella dona sabia qui era jo, o almenys sabia que tenia una filla; però, qui era ella? La vaig examinar millor. Ulleres de sol, roba de marca, arracades de perles, collar llampant, anells amb diamants i sabates de taló. Completament desconeguda. Semblava una dona adinerada; potser la dona d'algun traficant?

–Sí, ara està de camí –vaig mentir–, disculpeu les molèsties.

La dona va sospirar fent que no amb el cap. Jo, dissimuladament, vaig continuar caminant. La meva filla, juntament amb un home, m'havien deixat cinc pastilles perquè dormís o per alguna cosa pitjor. No podia confiar en cap dels dos. Estava sol i havia de trobar la Rosa.

Vaig pensar que seria una bona idea anar a demanar ajuda a la policia. Ells estan per ajudar la gent en aquests casos, no? Als meus setanta-quatre anys em considero una persona en bona forma, no he fet servir gairebé mai el cotxe, sempre camino. No em va fer por travessar el bosc per arribar a la ciutat. Coneixia aquell bosc, ja hi havia passat molts cops. Hi havia més d'una urbanització? Vaig pensar que això explicaria per què no trobava casa meva. La nit anterior havia plogut; hi havia tolls i fang a terra. Caminava fent atenció de no caure. De sobte, vaig sentir un gos que bordava i els crits d'una persona. Em vaig girar. A l'entrada del bosc, vaig veure un home, dues dones i un gos. L'home cridava amb veu potent i aixecant els braços "PARA, PARA". Em vaig esgarriar. La dona desconeguda ha avisat que m'he escapat? Havia d'arribar a la comissaria abans que m'atrapessin, pel meu bé i pel de la meva dona. Decidit, vaig accelerar el pas, però l'home corria més de pressa, era qüestió de temps. No mirava enrere, només endavant i endavant. Una mà em va agafar l'espatlla. Em vaig quedar glaçat. Era la meva fi, l'home m'havia atrapat. Per pur instint de supervivència, em vaig girar i li vaig donar un cop de puny a l'orella. No tinc molta força, però ell no s'ho esperava. Em va deixar anar i, del dolor, va caure de genolls amb les mans al cap. Vaig aprofitar l'ocasió i vaig continuar. Quan vaig sortir del bosc semblava un salvatge; ple de fang i fulles.

Coneixia la comissaria, ja que la meva dona hi anava de tant en tant. Molts cops l'anava a buscar per passejar junts. Tothom em coneixia allà i eren molt simpàtics amb mi. Era un lloc agradable, conegut, que jo considerava segur en aquella situació desesperada. La comissaria estava buida, només hi havia una dona a la recepció que no vaig reconèixer, devia ser una nova incorporació. M'hi vaig atansar ràpidament. A través del vidre que ens separava, em va mirar de dalt a baix fent cara de fastig. Jo estava esbufegant pel gran esforç que havia fet. Estava nerviós, suat i notava els batecs del cor al pit:

–Ajuda'm. –va ser l'única paraula que va sortir de la meva boca, estava exhaust.

L'expressió de la seva cara va passar de fastig a resignació.

–QUE M'AJUDIS T'HE DIT! –vaig cridar donant un cop de puny al vidre–. M'ESTAN PERSEGUINT! EM VOLEN MATAR!

La dona va agafar el telèfon i va fer una trucada sense dirigir-me ni una sola paraula. La seva cara era impenetrable, com una paret. Per què no em deia res? A qui havia trucat? No puc ni confiar en la policia? No podia pensar amb claredat, el meu cap era una bomba que esclataria en qualsevol moment. Les forces em començaven a fallar. Havia fet un esforç immens per arribar fins allí. Però estava completament sol. Vaig sentir que s'obria la porta, em vaig girar i vaig veure com la meva filla juntament amb l'home a qui havia donat un cop de puny entraven a comissaria. No vaig tenir temps de fugir. Les cames em van fallar. El meu cos no responia. Vaig caure a terra, desmaiada.

—Pare? Pare, et trobes bé? —em va despertar una veu greu.

No, no em trobo bé, vaig pensar. Vaig obrir els ulls. Estava en un hospital, estirat al llit. Què havia passat? No recordava res. A l'habitació hi havia la meva filla amb un home.

—Quina sort que t'hagis despertat! —va dir la Jordina—. És l'últim cop que et deixem sol a casa.

—Sort??? —vaig respondre empipat—. Però si m'he despertat en una casa desconeguda, sense la meva dona, m'has intentat enverinar amb pastilles i aquest home m'ha perseguit pel bosc!

Els aparells als quals estava connectat acceleraven els "bip" indicant que m'estava alterant. La meva filla es va asseure en una cadira. Plorava. L'home es va atansar al llit i em va posar la mà a l'espatlla. De cop, em va venir una sensació estranya. Em van venir llàgrimes als ulls. Per què?

—S'ha acabat —va sospirar—. No pots viure sol més temps, vindràs a casa meva.

—Ni boig. Heu segrestat la meva dona i voleu fer-me desaparèixer.

—No, pare. Ja és el tercer cop aquest mes que la pobra recepcionista de la comissaria ens truca.

Pare? Jo només tenia una filla, la Jordina, era una estratègia per fer-me abaixar la guàrdia? Jo no havia vist aquell home mai a la vida, però sí que tenia alguns trets familiars. Però no, no podia ser el meu fill de cap de les maneres. No es pot oblidar un fill, no? M'havia deixat unes pastilles de colors a la tauleta de nit i perseguit pel bosc. Tenia l'orella vermella pel cop de puny. No vaig sentir llàstima per ell, s'ho mereixia.

—On és la Rosa? —vaig preguntar secament.

Es van mirar i van venir cap a mi. Em van abraçar els dos alhora, plorant. No entenia res.

—La mare fa més de dos anys que va morir. Des d'aquell dia la teva malaltia només ha fet que empitjorar —va dir la Jordina.

—Però si ahir a la nit vam fer un sopar tots junts i la Rosa estava allí i...

—No, no era la mare —em va interrompre l'home—. Aquella dona era la seva germana. La pobra li feia molta llàstima que visquessis sol i cada dia està amb tu per fer-te companyia. Per desgràcia, avui tenia visita al metge, per això estaves sol a casa.

No, no era possible; res del que em deien era veritat. Jo estava bé. Aquella no era casa meva, la meva dona no estava morta, no tenia cap més fill a part la Jordina. Res del que em deien era real, no podia ser-ho. Tot i així, havia de jugar el joc com ells volien, no tenia forces per continuar lluitant. M'havia d'esperar i recuperar-me. Jo sabia que la meva dona estava viva, en alguna part sentia que m'estava demanant auxili. Estava sola, espantada, en perill. Aquell dia ells van guanyar, però ja trobaré un altre moment per escapar-me. Ningú em podrà aturar. Trobaré la Rosa.